

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku S. M.

przy uczestnictwie M. Ł., J. M., Przedsiębiorstwa Wielobranżowego „L.(...)” C. L. P. sp.j.

M. S., Z. M., I. P.j, K. H. i J. D.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2010

r.,

zażalenia uczestniczki M. Ł.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 lutego 2010 r., sygn. akt II Ca (...)

[WSC (...)],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki postępowania M. Ł., gdyż pomimo wezwania do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej opłata taka nie została uiszczona w wyznaczonym terminie. W zażaleniu na to postanowienie uczestniczka zarzuca naruszenie art. 100 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.). Ponadto skarżąca, na podstawie art. 380

k.p.c., wniosła o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2009 r. w którym Sąd ten oddalił wniosek o zwolnienie M. Ł. od kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 100 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych może być rozpatrywany w odniesieniu do postanowienia z dnia 24 listopada 2009 r., a nie jak wywodzi skarżąca w odniesieniu do postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Skoro sąd oddalił wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, to zgodnie z art. 112 ust. 2 powołanej ustawy miał prawo wezwać uczestniczkę do opłacenia złożonej skargi kasacyjnej. Takie postępowanie sądu było więc zgodne z przepisami ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w szczególności nie można postawić mu zarzutu naruszenia art. 100 ustawy.

Przywołany przepis stwierdza tylko, że sąd może zwolnić stronę w całości lub części od kosztów sądowych. Taka jego redakcja wskazuje, że o zwolnieniu decyduje sąd. Z przepisu tego nie wynika obowiązek sądu zwolnienia uczestniczki z kosztów sądowych. Jeżeli można kwestionować odmowę udzielenia zwolnienia od kosztów sądowych, to nie na podstawie naruszenia art. 100 wspomnianej ustawy i na pewno nie w odniesieniu do postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej lecz w stosunku do postanowienia z dnia 24 listopada 2009 r. Już z tych względów zarzuty podniesione w zażaleniu na zasługują na uwzględnienie.

Rozpoznając postanowienie z 24 listopada 2009 r. z punktu widzenia jego niezgodności z przepisami ustawy o kosztach sądowych, z uzasadnienia zażalenia wynika, że skarżącej chodzi prawdopodobnie o to, iż jest ono niezgodne art. 102 tej ustawy. Po to jednak wprowadzono przymus występowania przed Sądem Najwyższym z udziałem profesjonalnego pełnomocnika, aby to on formułował zarzuty, a nie sąd miał je dedukować z uzasadnienia zażalenia. Odmowa zwolnienia uczestniczki od kosztów sądowych nie budzi jednak także zastrzeżeń, świetle art. 102 i 109 ust 2 tej ustawy. Warto bowiem podkreślić, że uczestniczka sama z własnych środków opłaciła pełnomocnika oraz uiściła opłatę od zażalenia. Co więcej uczestniczka twierdzi, że ma interes prawny w tym aby uznać za właściciela nieruchomości wnioskodawcę, gdyż łączy ją z nim korzystna umowa najmu. Jej zeznania jako świadka brał już jednak pod uwagę sąd I instancji, a jako uczestniczki postępowania sąd II instancji. Jeżeli więc z całokształtu materiału dowodowego, w tym wyjaśnień uczestniczki nie wynika, aby zdaniem orzekających sądów wnioskodawca nabył własność nieruchomości przez zasiedzenie, to skarga kasacyjna jest środkiem, który przysługuje wnioskodawcy.

Uczestniczka i wnioskodawca są reprezentowani przez tego samego pełnomocnika, który składając skargę kasacyjną w imieniu wnioskodawcy może zwalczać orzeczenie, które także pośrednio godzi, zdaniem uczestniczki, w jej interesy.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji